

A kései angol reformátorok

Miközben Luther Németországban nyitotta ki a lezárt Bibliát az emberek előtt, Isten Lelkének készítésére Tyndale ugyanezt tette Angliában. Wiclif Bibliája a latin szöveg átültetése volt, amelybe sok hiba csúszott. Nem is nyomtatták ki soha. A kézzel írt másolatok pedig olyan sokba kerültek, hogy csak kevesen – csakis gazdagok és nemesek – tudták megvenni. Mivel a Bibliát az egyház szigorúan tiltotta, eléggé szűk körben terjedt el. Egy évvel Luther tételeinek megjelenése előtt, 1516-ban Erasmus kiadta görög-latin nyelvű Újtestamentumát. Most jelent meg első ízben nyomtatásban Isten Igéje az eredeti nyelven. Erasmus e munkájában a korábbi változatok számos hibáját helyesbítette, és a Biblia mondanivalója érthetőbbé vált. Olvasása nyomán sok művelt ember világosabban látta az igazságot. Ez új lendületet adott a reform munkájának. A köznép azonban még mindig nagyon el volt zárva Isten Igéjétől. Tyndale azzal tette Wiclif munkáját teljessé, hogy a Bibliát honfitársai kezébe adta. {GC 245.1}

Tyndale, az igazság szorgalmas és buzgó kutatója az evangéliumot Erasmus görög Újtestamentumából ismerte meg. Bátran hirdette meggyőződését, és nyomatékosan kijelentette, hogy minden tanítást a Szentírás mérlegére kell tenni. Tyndale így válaszolt a katolikusoknak arra az állítására, hogy a Bibliát az egyház adta, és csak az egyház magyarázhatja: „Tudjátok-e ki tanította a sást zsákmánya keresésére Ugyanaz az Isten éhező gyermekeit is megtanítja arra, miként találják meg Igéjében mennyei Atyjukat. Ti nemcsak hogy nem adtátok kezünkbe a Bibliát, hanem még el is rejtettétek előlünk'. Sőt ti vagytok azok, akik megégetik Isten Igéjének tanítóit, és ha tudnátok, magát a Szentírást is megégetnétek.” Tyndale prédikálása nagy érdeklődést keltett. Sokan elfogadták az igazságot. De a papok résen voltak, és mihelyt Tyndale eltávozott munkaterületéről, fenyegetéseikkel és megtévesztéseikkel igyekeztek lerombolni munkáját. Ez nagyon sokszor sikerült is. „Mi a tennivaló?! – kiáltotta Tyndale. – Miközben az egyik helyen vetek, az ellenség feldúlja azt a területet, ahonnan épp hogy eltávoztam. Nem lehetek egyszerre mindenütt. Ó, ha a keresztények a saját nyelvükön olvashatnák a Szentírást, maguk is ellen tudnának állni ezeknek az álbölcsekedőknek! A Biblia nélkül lehetetlen a köznépet az igazságban megalapozni.” {GC 245.2}

{GC 246.1}

Tyndaleban új cél fogant meg. „Jahve templomában Izrael nyelvén énekelték a zoltárokat – mondta –, s köztünk ne Anglia nyelvén szólaljon meg az evangélium?!... Délben kevesebb világossága legyen az egyháznak, mint hajnalban?!... A keresztényeknek az anyanyelvükön kell olvasniuk az Újtestamentumot.” Az egyház hittudósai és tanítói között véleménykülönbségek voltak. Az ember csak a Biblia nyomán juthat el az igazsághoz. „Az egyik tudós ezt vallja, a másik azt... Egyik szerző ellentmond a másiknak. Hogyan állapíthatjuk meg akkor, ki mond igazat, és ki nem?... Hogyan? Bizony, csak Isten Szava által.” {GC 246.2}

Nem sokkal ezután egy művelt katolikus hittudós, aki vitába elegyedett vele, így kiáltott: „Isten törvényei nélkül jobban meglennénk, mint a pápa törvényei nélkül!” Tyndale így válaszolt: „Elvetem a pápát és minden törvényét! S ha Isten megtartja életemet, nemsokára egy ekehajtó fiúnak is többet megtanítok a Szentírásból, mint amennyit ti tudtok.” {GC 246.3}

Megerősödött benne az az elhatározás, hogy az Újtestamentumot a nép nyelvén adja a nép kezébe. Azonnal munkához is látott. Mivel elűzték otthonából, Londonba ment, ahol egy ideig zavartalanul dolgozott. A katolikusok kegyetlensége azonban ismét menekülésre kényszerítene. Úgy tűnt, hogy egész Anglia bezárult előtte. Ezért Németországban keresett menedéket. Itt elkezdte az angol Újtestamentum kinyomtatását. Kétszer kellett abbahagynia ezt a munkát. De amikor az egyik városban megtiltották a kiadást, elment egy másikba. Végül Wormsba indult, ahol néhány évvel korábban Luther megvédte az evangéliumot az országgyűlés előtt. Ebben az ősi városban a reformációnak sok barátja volt, és Tyndale itt minden további akadály nélkül dolgozott. Nemsokára elkészült az Újtestamentum háromezer példánya, amelyet még abban az évben egy másik kiadás követett. {GC 246.4}

Nagy buzgósággal és kitartással folytatta munkáját. Jóllehet az angol hatóságok a legnagyobb óvatossággal őrizték kikötőiket, Isten Igéje különböző titkos csatornákon mégis eljutott Londonba, és onnan elterjedt az egész országban. A katolikusok hiába próbálták elfojtani az igazságot. Egyszer Durham püspöke megvásárolta egy könyvárustól, Tyndale egyik barátjától az egész bibliakészletét, azzal a szándékkal, hogy megsemmisíti.

Arra gondolt, hogy ezzel nagyban hátráltatja a munkát. De ennek éppen az ellenkezője történt. Tyndale a Bibliáért kapott pénzen anyagot vásárolt egy új és jobb kiadáshoz, amelyre különben nem lett volna lehetősége. Amikor Tyndale később börtönbe került, szabadságáért cserében meg kellett mondania, kik járultak hozzá a Biblia kiadási költségeinek fedezéséhez. Azt válaszolta, hogy Durham püspöke mindenkinél többet tett; mert azzal, hogy jó áron megvette a megmaradt könyveket, elősegítette munkája eredményes folytatását. {GC 247.1}

Tyndale árulás következtében ellenségei kezébe került. Egyszer hosszú hónapokig szenvedett a börtönben. Végül mártírhálállal tett bizonyosságot hitéről. De a fegyverekkel, amelyeket ő készített, más katonák hosszú századokon át tudtak küzdeni egészen napjainkig. {GC 247.2}

Latimer a szószékről hirdette, hogy a Bibliát a nép nyelvén kell prédikálni. A Szentírás szerzője - mondta - „Isten maga”; és ez az Írás osztozik szerzője hatalmában és örökkévalóságában: „Nincs olyan király, császár, magisztrátus és hatalmasság... aki ne volna köteles engedelmeskedni... a szent Igének.” „Ne térjünk mellékutakra, hanem hagyjuk, hogy az Ige vezessen bennünket! Ne menjünk... elődeink után, és ne azt kutassuk, mit cselekedtek, hanem azt, hogy mit kellett volna cselekedniük!” {GC 248.1}

Tyndale hűséges barátai, Barnes és Frith vállalták az igazság védelmét. Ridleyék és Cranmer a nyomukba léptek. Az angol reformáció e vezetői művelt emberek voltak, akiknek többségét buzgóságáért és kegyes életéért a katolikus egyház nagyra értékelte. E reformátorok ismerték a „Szenszék” tévedéseit, és ez a pápasággal szembeni állásfoglalásra készítette őket. Ismerték Babilon titkait, és ez növelte az ellene való bizonyosságtevésük súlyát. {GC 248.2}

„Most felteszek egy furcsa kérdést - szólta Latimer. - Ki a legszorgalmasabb püspök és főpap Angliában?... Látom figyeltek, és várjátok, hogy megnevezzem... Megmondom nektek: az ördög!... Ő soha nem hagyja el egyházmegyéjét. Hívjátok csak, amikor akarjátok, mindig otthon van,... mindig ekéje mellett van... Garantálom, hogy soha nem fogjátok lustálkodáson érni... Ahol az ördög lakik,... ott el a könyvekkel, és elő a gyertyákkal; el a Bibliákkal, és elő a rózsafüzérekkel; el az evangélium világosságával, és elő a gyertyák fényével, bizony még délben is;... le Krisztus keresztségével, elő a purgatórium zsarolásával,... el a mezítelenek, szegények és tehetetlenek felruházásával, elő a faragott képek díszítésével, a rönkök és kövek ékesítésével; elő az emberi hagyományokkal és törvényekkel, el Isten hagyományaival és szent Szavával!... Bárcsak prelátusaink olyan szorgalmasan vetnék a jó tanítások magvát, miként Sátán veti a konkolyt és a gatz! {GC 248.3}

E reformátorok ugyanazt a nagyszerű elvet vallották, mint amit a valdensek, Wiclif, Husz János, Luther, Zwingli és a hozzájuk csatlakozók. Hitték, hogy a Szentírás tévedhetetlen tekintély, a hit és a cselekedet szabálya! Tagadták, hogy a pápáknak, a zsinatoknak, az egyházatyáknak és a királyoknak joguk lenne a lelkiismeretet vallási dolgokban irányítani. Csak a Biblia tekintélyét fogadták el. Számukra a Biblia tanítása volt minden tan és minden állítás próbaköve. Az Istenbe és Igéjébe vetett hit adott erőt e szent embereknek, amikor feláldozták életüket a máglyán. „Ne csüggedj! - kiáltott Latimer mártírtársának, amikor a lángok már-már elnémították őket. - Isten kegyelméből ma olyan fényt gyújtunk Angliában, amelyet soha nem fognak kioltani!” {GC 249.1}

Az igazság magvait, amelyeket Columba és munkatársai hintettek el, Skóciában soha nem irtották ki teljesen. Századokkal az után is, hogy Anglia gyülekezetei megadták magukat Rómának, a skótok megőrizték szabadságukat. A XII. században azonban a katolicizmus gyökeret vert Skóciában, és egyetlen országban sem gyakorolta korlátlanabban uralmát, mint itt. Sehol sem volt mélyebb a sötétség. De a fénysugarak, még így is, áttörték a homályt, és ígéretet hordozva mutattak a jövő felé. A lollardok, akik a Biblia és Wiclif tanításait hozták Angliából, sokat dolgoztak azért, hogy az evangélium ismerete fennmaradjon. Minden századnak megvoltak a maga bizonyosságtevői és mártírjai. {GC 249.2}

A nagy reformáció indulásával Luther írásai eljutottak Skóciába, majd Tyndale angol Újtestamentuma is megérkezett. Ezek a hírnökök, amelyeket a papság nem vett észre, csendben átkeltek a hegyeken és völgyeken. Felélesztették az igazság fáklyájának tűzét, amely már-már kialudt Skóciában. Lerontották azt a munkát, amelyet Róma négy évszázadon át tartó elnyomással végzett. {GC 249.3}

Később a mártírok vére új lendületet adott a mozgalomnak. A katolicizmus vezetői hirtelen ráébredtek az ügyüket fenyegető veszélyre, és máglyára vitték Skócia néhány legnemesebb és legmegbecsültebb fiát. Ezzel azonban felállítottak egy szószerket, amelyről e haldokló tanúbizonyságok szavait a nép az egész országban meghallotta, és elhatározta, hogy mindenképpen lerázza Róma béklyóit. {GC 249.4}

Hamilton és Wishart, akik jellemben éppoly nemesek voltak, mint származásban, az egyszerűbb tanítványok hosszú sorával együtt feláldozták életüket a máglyán. De Wishart égő máglyájától elindult valaki, akit a lángok nem némitottak el, és aki Isten segítségével megkondította a katolicizmus lélekarangját Skóciában. {GC 250.1}

Knox János elfordult az egyház hagyományaitól és miszticizmusától, hogy Isten Igéjének igazságaiból táplálkozzék. Wishart tanítása megerősítette abban az elhatározásában, hogy elhagyja a római egyházat, és az üldözött reformátorok mellé állt. {GC 250.2}

Társai rá akarták bírni arra, hogy legyen prédikátor. De ő remegve riadt vissza az ezzel járó felelősségtől, és csak a magányban töltött napok és önmagával vívott kemény harc után mondott igent. És miután vállalta ezt a hivatást, rendíthetetlen elhatározással, rettenthetetlen bátorsággal ment előre, amíg csak élt. Ez az őszinte reformátor nem félt az emberektől. A körülötte fellángoló máglyatüzek még buzgóbbá tették. Feje fölött fenyegetően függött a zsarnok bárdja, de ő szilárdan állt a helyén, és jobbra-balra lesújtó hatalmas csapásaival pusztította a bálványimádást. {GC 250.3}

Amikor szemtől szembe került Skócia királynőjével, aki előtt sok protestáns vezető buzgósága alábbhagyott, Knox János határozottan biznyságot tett az igazságról. Őt nem lehetett megnyerni kedveskedéssel. Ő nem hunyázkodott meg fenyegetésekre. A királynő eretnokséggel vádolta. Knox az állam által betiltott vallás elfogadására buzdítja az embereket – mondta a királynő –, és ezzel áthágja azt az isteni parancsot, hogy az alattvalók engedelmeskedjenek fejedelmüknek. Knox határozottan válaszolt: {GC 250.4}

„Mivel az igaz vallás sem kezdeti erejét, sem tekintélyét nem a világi fejedelmektől kapta, hanem egyedül az örökkévaló Istentől, ezért az alattvalók sincsenek arra kötelezve, hogy fejedelmeik ízlése szerint alakítsák hitüket. Mert gyakran előfordul, hogy éppen a fejedelmek ismerik a legkevésbé Isten igaz vallását... Ha Ábrahám minden magva a fáraó vallását vette volna fel, akinek hosszú ideig alattvalói voltak, könyörgöm, felség, milyen vallás lenne ma a világon? Vagy ha az apostolok idejében mindenki a római császárok vallását tette volna magáévá, milyen vallás terjedt volna el a föld színén?... És így, felség, megértheti, hogy az alattvalók nincsenek fejedelmeik vallásához kötve, noha engedelmességgel tartoznak nekik.” {GC 250.5}

Mária így szólt: „Őn így magyarázza az Írásokat, Róma tanítói pedig másképpen. Kinek higgyek tehát, és ki legyen a bíró?” {GC 251.1}

„Istennek higgyen, aki világosan beszél Igéje által! – válaszolta a reformátor. – És azt a tanítást, ami nem az Igére épül, se az egyiktől, se a másiktól ne fogadja el! Isten Szava világos önmagában is, s ha valamelyik része sötétnek tűnik, a Szentlélek, aki soha nem szól önmagával ellentétesen, ugyanazt a dolgot világosan megmagyarázza egy másik igével úgy, hogy semmi kétség nem fér hozzá. Csak azok kételkednek, akik csökönyösen megmaradnak tudatlanságukban.” {GC 251.2}

Ezek voltak azok az igazságok, amelyeket a bátor reformátor élete kockáztatásával hirdetett a királynő füle hallatára. Rettenthetetlen bátorsággal tartott ki elhatározása mellett, imádkozva és az Úr harcát harcolva, míg Skócia fel nem szabadult a katolicizmus alól. {GC 251.3}

Angliában, amikor a protestantizmus nemzeti vallás lett, csökkent az üldözés, de nem szűnt meg egészen. Míg Róma számos tantételét megtagadták, nem kevés volt azoknak a formáságoknak a száma, amelyeket megtartottak. A pápa felsőbbségét elvetették, de helyette a királyt tették az egyház fejévé. Az egyházi liturgia még mindig messze volt az evangéliumi tisztaságtól és egyszerűségtől. A vallásszabadság nagyszerű elvét még mindig nem ismerték el. Bár a protestáns uralkodók csak ritkán folyamodtak azokhoz a szörnyű kegyetlenségekhez, amelyeket Róma alkalmazott az eretnokség ellen, de nem ismerték el, hogy minden embernek joga van saját lelkiismeretének parancsa szerint imádni Istent. Mindenkitől megkövetelték, hogy fogadja el, illetve gyakorolja az államegyház által előírt tanokat és istentiszteleti formákat. Az új tanok hirdetói

századokon át szenvedtek a kisebb-nagyobb üldözés miatt. {GC 251.4}

A XVII. században lelkészek ezrei vesztették el állásukat. Csak az egyház által jóváhagyott vallásos összejövetelen vehetett részt a nép. E tilalom megszegéséért súlyos bírság, börtön és számkivetés járt. Azok a hűséges lelkek, akik nem tudtak lemondani a közös istentiszteletekről, kénytelenek voltak sötét sikátorokban, homályos padlószobákban és olykor az éj közepén az erdőben összejönni. Az erdő oltalmazó sűrűjében, az Isten által készített templomban gyűltek össze az Úr szétszórt és üldözött gyermekei, hogy Istent dicsőítve imában öntsék ki lelküket. De minden óvatosságuk ellenére is sokan szenvedtek hitükért. A börtönök zsúfolásig megteltek. Családok széthullottak. Sokan külföldre menekültek. Isten azonban népe mellett állt, és az üldözés nem tudta elnémítani bizonyosságtevésüket. Sokan kénytelenek voltak az óceánon át Amerikába hajózni, ahol megvetették a polgári és vallási szabadság alapját. Ez ennek az országnak később a védőbástyája és dicsősége lett. {GC 252.1}

Ekkor is, miként az apostoli időkben, az üldözés előmozdította az evangélium terjedését. Abban az undorító börtönben, amely erkölcstelen és gonosztevő emberekkel volt tele, Bunyan János a menny légkörét érezte. Ott írta meg arról a zarándokról szóló csodálatos allegóriáját, aki a pusztulás földjéről a mennyi városba utazott. Ez a történet, amely a bedfordi börtönben íródott több mint kétszáz éve ragadja meg az emberi szíveket. Bunyan „Pilgrim's Progress” és „Grace Abounding to the Chief of Sinners” (A zarándok útja és a Gazdag kegyelem a legbűnösebbeknek) című művei sok embert vezettek az élet útjára. {GC 252.2}

Baxter, Flavel, Alleine és más tehetséges, művelt és mélységesen hívő emberek hősiiesen védték azt a hitet, „amely egyszer a szenteknek adatott” (Júd. 3). Ezek az emberek, akiket a világ urai száműztek és törvényen kívül helyeztek, olyan munkát végeztek, ami soha nem mehet tönkre. Flavel „Fountain of Life and Method of Grace” (Az élet forrása és a kegyelem módszere) című műve ezeket tanította meg arra, hogy miként bízzák üdvösségüket Krisztusra. Baxter „Reformed Pastor” (Reformált pásztor) című munkája áldásnak bizonyult sok olyan ember számára, aki Isten ügyének megújulására vágyott. A „Saints' Everlasting Rest” (A szentek örök nyugalma) című műve emberi szíveknek adta meg azt a „nyugalmat”, amelyet Isten a maga népe számára tart fenn. {GC 252.3}

Száz évvel később, a mélységes lelki sötétség idején Whitefield és a két Wesley jelent meg Isten világosságának hordozójaként. Az államegyház uralma alatt Anglia lakóinak vallási élete olyan mélypontra jutott, hogy alig lehetett megkülönböztetni a pogányságtól. A természetvallás a papság kedvenc kutatási témája volt, és ez egész teológiájukra kihatott. A magasabb osztályok megmosolyogták a kegyességet, és azzal büszkélkedtek, hogy felette állnak annak, mert szerintük az fanatizmus. Az alsóbb osztályok mérhetetlenül tudatlanok voltak, és gátlástalanul bűnöztek. Az egyháznak pedig többé már nem volt bátorsága, sem hite arra, hogy perbe szálljon a meggyalázott igazságért. {GC 253.1}

A hit általi megigazulás nagy jelentőségű tana, amelyet Luther oly világosan tanított, majdnem feledésbe ment, és a katolikusoknak az a dogmája foglalta el a helyét, amely szerint a jó cselekedetek üdvösségszerző voltában kell bízni. Whitefield és a két Wesley, akik az államegyház tagjai voltak, őszintén vágytak arra, hogy Isten tetszését elnyerjék. Azt tanulták, hogy ezt erényes étellel és a vallási előírások betartásával érhetik csak el. {GC 253.2}

Wesley Károly egyszer súlyos beteg lett, és úgy érezte, meg fog halni. Ekkor valaki megkérdezte tőle, hogy mire alapozza az örök életbe vetett reményét. Wesley így válaszolt: „Legjobb igyekezetemmel szolgáltam Istent.” Úgy tűnt, hogy barátja, aki ezt a kérdést feltette, nincs egészen megelégedve a válasszal. Wesley ezt gondolta: „Hát erőfeszítem nem elegendő alap a reményre? Megfosztana igyekezetemtől? Semmi másban nem bízhatok!” Ilyen sűrű sötétség borult arra az egyházra, amely elrejtette az engesztelést, megfosztotta Krisztust a dicsőségtől, és elfordította az emberek figyelmét üdvösségük egyedüli reményétől – a keresztre feszített Megváltó vérértől. {GC 253.3}

Wesley és társai felismerték, hogy az igaz vallás székhelye a szívben van. Látták, hogy Isten törvénye kiterjed a gondolatokra éppúgy, mint a szavakra és tettekre. Meggyőződtek arról, hogy a szív szentségére éppúgy szükség van, mint a helyes magatartásra, és buzgón új életet kezdtek. Nagy kitartással és imádkozó étellel igyekeztek szívük bűneit legyőzni. Önmegtágadó, könyörületes, alázatos életet éltek, nagyon szigorúan és

pontosan betartva minden olyan szabályt, ami véleményük szerint hozzásegítette őket az Isten tetszését kiérdemlő, hűn óhajtott szentséghez. De nem érték el azt a célt, amire törekedtek. Hiába próbáltak megszabadulni a bűn kárhóztatásától, és hiába igyekeztek megtörni a bűn hatalmát. Épp olyan küzdelem volt ez, mint amelyet Luther vívott erfurti cellájában. Ugyanazt kérdezték ők is, mint amit Luther: „Hogyan is lehet igaz a halandó ember Istennél?” (Jób 9:2). {GC 254.1}

Isten igazságának tüze, amely már majdnem kialudt a protestantizmus oltárain, újra fellobbant az ősi fáklyától, amelyet századokon át a cseh keresztények örökítettek tovább. A reformáció után a protestantizmust Csehországban Róma hordái eltaposták. Mindazok, akik síkra szálltak az igazság mellett, menekülni kényszerültek. Némelyek közülük Szászországban találtak menedéket, és ott megőrizték az ősi hitet. E keresztények leszármazottaitól jutott el a világhosszú Wesleyhez és társaihoz. {GC 254.2}

Wesley Jánost és Károlyt lelkésszé szentelésük után az egyház egy megbízatással Amerikába küldte. A hajó fedélzetén egy morva társaság is volt. Útközben nagy vihar tört ki. A halállal szembe kerülve Wesley János érezte, hogy szívéből hiányzik az Istennel való megbékélés bizonyossága. A németek viszont nyugodtak és bizakodók voltak. Wesleynek mindez idegen volt. {GC 254.3}

„Már régen észrevettem mélységes buzgóságukat. Alázatosságuk állandó bizonyosságát adták azzal, hogy elvégezték a többi utas helyett azokat a szolgálati munkákat, amelyekre egyetlen angol sem vállalkozna. Nem vártak és nem fogadtak el fizetséget, mondván, hogy az a szolgálat jót tett büszke szívüknek, és szeretett Megváltójuk többet cselekedett értük. Nap mint nap olyan szelídséget tanúsítottak, amelyen semmilyen bántás nem változtatott. Ha meglökték, megütötték vagy földre taszították őket, felkeltek és tovább mentek, de panasz nem hagyta el ajkukat. Mindennap próbára tették magukat, hogy megszabadultak-e a félelemtől, büszkeségtől, haragtól és bosszúállástól. Zsoltáréneklés közben, amellyel munkájukat kezdték, a hullám felcsapott a hajóra, darabokra szaggatta a fővitortát, elborította a hajót, beömlött a fedélzetek közé. Mintha a hatalmas mélység máris elnyelte volna a hajót. Az angolok irtózatossá kezdtek. A németek nyugodtan tovább énekeltek. Egyiküket később megkérdeztem: Nem féltetek? Így válaszolt: Istennek hála, nem! Asszonyaitok és gyermekeitek sem félték? – kérdeztem. Szelíden válaszolt: Asszonyaink és gyermekeink nem félnek a haláltól.” {GC 255.1}

Savannahba érkezve, Wesley egy rövid ideig a morva testvéreknél maradt. Keresztény magatartásuk mélyen hatott rá. Egyik istentiszteletükről, amely az anglikán egyház formalizmusának éles ellentéte volt, Wesley ezt írta: „Annak a mélységes egyszerűségnek és komolyságnak láttán szinte elfelejtettem az eltelt tizenhét évszázadot, és egy olyan gyülekezetbe képzeltem magam, amelyben nem volt sem formáság, sem pompa, hanem Pál, a sátorkészítő és Péter, a halász elnökölt, és a Lélek ereje megmutatkozott.” {GC 255.2}

Amikor Wesley visszatért Angliába, egy morva prédikátor tanítása nyomán jobban megértette a Biblia vallását. Meggyőződött arról, hogy saját cselekedetei alapján egyáltalán nem számíthat az üdvösségre. Teljesen rá kell magát bízni Isten Bárányára, „aki elveszi a világ bűneit.” Londonban egy morva társaság összejövételén felolvasták Luther egyik kijelentését, amely azt ecsetelte, hogy Isten Lelke milyen változást hoz létre a hívő szívében. Ezt hallva, Wesley szívében hit ébredt: „Különös melegséget éreztem a szívemben – mondta. – Éreztem, hogy Krisztustól várom az üdvösséget, egyedül Tőle. Biztos lettem abban, hogy elvette bűneimet, még az enyémet is, és megváltott engem a bűn és a halál törvényétől.” {GC 255.3}

Ezt megelőzően Wesley hosszú éveken át keményen és vigasztalanul küszködött. A szigorú önmegtagadás, a szégyen és megalázottság évei voltak ezek. De Wesley rendületlenül hű maradt egyetlen szándékához: kereste Istent. És most megtalálta. Ráébredt arra, hogy a kegyelem, amelynek elnyeréséért imával és bűntel, jótettekkel és lemondással küzdött, ajándék, „pénz nélkül és ingyen”. {GC 256.1}

Amikor Krisztusba vetett hite megerősödött, egész lelkében égett a vágy, hogy mindenütt hirdesse Isten ingyen kegyelmének dicsőséges evangéliumát. „Az egész világot parókiámnak tartom – mondta –; bárhol vagyok is, illőnek, helyesnek és kötelességemnek érzem, hogy mindenkinek, aki kész meghallgatni, hirdessem a megváltás örömhírét.” {GC 256.2}

Wesley továbbra is lelkiismeretes és önmegtagadó életet élt, de most már nem hite alapjaként, hanem

eredményeként; nem a szentség gyökereként, hanem gyümölcszeként. Isten Krisztusban nyújtott kegyelme a keresztyén reménységének alapja, és ez a kegyelem engedelmisségben ölt testet. Wesley azoknak a nagy jelentőségű igazságoknak a prédikálására szentelte életét, amelyeket megismert – a megigazulást, amely a Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által érhető el; a Szentlélek erejét, amely megújítja a szívet, és olyan életre buzdít, amelyet Krisztus élt. {GC 256.3}

Whitefieldet és a Wesley fivéreket elveszett voltuk gondolata – amely sokáig mardosta lelküket – készítette fel szolgálatukra. Hogy Krisztus jó katonáiként el tudják viselni a nehézségeket, súlyos próbáknak: megvetésnek, gúnynak és üldözésnek voltak kitéve, mind az egyetemen, mind a szolgálatba lépéskor. Hitetlen iskolatársaik metodistáknak csúfolták őket és azokat is, akik szimpatizáltak velük. Ma ezt a nevet Anglia és Amerika egyik legnagyobb felekezete megtisztelőnek tartja. {GC 256.4}

Az anglikán egyház tagjai voltak, és nagyon kötődtek ennek az egyháznak istentiszteleti formáihoz. Az Úr azonban Igéje által magasabb normát mutatott nekik. A Szentlélek arra indította őket, hogy a megfeszített Krisztust prédikálják. Munkájukat a Magasságos Isten ereje kísérte. Ezek győződtek meg az igazságról, és őszintén megtértek. Ezeket a juhokat meg kellett védeni a ragadozó farkasoktól. Wesley jóllehet nem akart új vallást alapítani, de „metodista közösség” néven gyülekezetté szervezte őket. {GC 257.1}

Érthetetlen és fájdalmas volt az a támadás, amit ezek a prédikátorok az államegyháztól elszenvedtek. A bölcs Isten azonban úgy irányította az eseményeket, hogy a reform az egyházon belül kezdődjék el. Ha teljesen kívülről indult volna, nem jutott volna el oda, ahol oly nagy szükség volt rá. Mivel azonban a reformáló prédikátorok az egyház tagjai voltak, és az egyházon belül mindenütt dolgoztak, ahol csak alkalom kínálkozott rá, az igazság utat talált ott, ahol máskülönben az ajtók zárva maradtak volna. A papok közül néhányan felébredtek erkölcsi tespedtségükből, és saját parókiájukban buzgó prédikátorok lettek. A formalizmustól megkövesedett gyülekezetek életre keltek. {GC 257.2}

Wesley korában, miként az egyház történelmének minden korszakában, a különböző adományokkal megáldott emberek végezték a maguk feladatát. Nem voltak mindenben közös nevezőn, de mindnyájukat Isten Lelke ösztönözte, és közös volt mindennél fontosabb céljuk: lelkeket nyerni Krisztusnak. Egy időben féltő volt, hogy Whitefield és a Wesley fivéreket a köztük levő nézetkülönbségek miatt elhidegülnek egymástól. De amikor Krisztus iskolájában megtanulták a szelídséget, a kölcsönös megbocsátás és jóindulat megbéküléshez vezette őket. Miközben mindenütt oly sokan tévelyegtek, vétkeztek, és bűnösök rohantak a pusztulásba, nem volt idejük a vitára. {GC 257.3}

Isten szolgálói rögös úton jártak. Befolyásos és művelt emberek felhasználták hatalmukat ellenük. Egy idő után sok pap ádáz harcot indított Isten szolgálói ellen és a gyülekezetek ajtaját bezárták a tiszta igazság és hirdetői előtt. A papság a szószékről bélyegezte meg őket, táplálva a sötétség, a tudatlanság és a gonoszság lelkületét. Az irgalmas Isten Wesley Jánost újra meg újra csoda útján mentette meg a haláltól. Amikor a csőcselék dühe feltámadt ellene, és nem látszott semmi út a menekülésre, egy emberi formát öltött angyal lépett mellé. A csőcselék meghátrált, és Krisztus szolgálója épségben került ki a veszélyből. {GC 258.1}

Wesley ezt mondta egyik alkalommal, amikor megszabadult a felbőszült csőcseléktől: „Sokan megpróbáltak letaszítani, amikor a csúszós hegyi ösvényen a város felé igyekeztünk. Jól tudták, hogy ha egyszer már a földön vagyok, aligha állok fel újból. De egyáltalán nem botlottam meg, még csak meg sem csúsztam, míg teljesen ki nem kerültem a kezük közül... Bár sokan szerettek volna a galléromat vagy ruhámat megragadva lerántani, de meg sem tudtak fogni. Csak egyetlen ember tudta a mellényem végét megragadni, amely csakhamar a kezében maradt; a másik végének, amelynek a zsebében egy bankjegy volt, csak a fele szakadt le... Egy erős, izmos férfi, aki teljesen mögém került, többször felém csapott egy nagy tölgyfa bottal, amellyel ha csak egyszer is a tarkómra sújt, minden további bajomtól megóv. De minden alkalommal mellé talált. Nem tudom hogyan, mert sem jobbra, sem balra nem tudtam kitérni... Egy másik rohanva közelített a tömegem keresztül, s amikor ütésre emelte a karját, hirtelen leejtette, s miközben csak megsimogatta a fejem, így szólt: »Milyen puha a haja«... Az elsők, kiknek az érzései megváltoztak, minden alkalommal a város hősei voltak, a csőcselék vezetői, akik közül az egyik díjnyertes birkózó volt a zsidvásáron... {GC 258.2}

Milyen apró fokként készít fel Isten bennünket akaratának teljesítésére! Két évvel ezelőtt egy tégladarab

horzsolta fel a vállamat. Egy év múlva pedig egy kő ütött meg a két szemem között. A múlt hónapban egy ütést kaptam, ma este pedig kettőt; az egyiket, mielőtt a városba jöttünk, a másikat, miután elhagytuk a várost. De egyik sem számított. Jóllehet, egy ember teljes erejéből mellbe vágott, a másik pedig szájon, olyan erővel, hogy azonnal kiserkent a vérem, de egyiktől sem éreztem nagyobb fájdalmat, mintha csak egy szalmaszállal érintettek volna.” {GC 259.1}

Azokban az első időkben a methodistákat – a népet éppúgy, mint a prédikátorokat – az egyház tagjai gúnyolták és üldözték. De üldözték őket a köztudottan hitetlenek is, akiket haragra lobbantott a methodistákról festett hamis kép. Az igazságszolgáltatás elé állították őket, amelynek csak a neve volt ez, mert annak a kornak a törvényszékei csak ritkán szolgáltattak igazságot. Üldözőik sokszor bántalmazták őket. A csöcselék házról házra járva megrongálta bútorait és egyéb tárgyait. Meglopta őket, és durván bántalmazta a férfiakat, nőket és gyermekeket. Egyszer-másszor ilyen hirdetésekkel szólították fel az embereket: „Akik vállalkoznak a methodisták ablakainak betörésére és házuk kifosztására, gyűljenek össze a megadott időben és helyen!” – Az emberi és isteni törvénynek ez a nyílt megsértése büntetlen maradt. Rendszeresen üldözték azokat, akiknek csak az volt a vétkük, hogy a bűnösöket a pusztulás útjáról a szentség útjára akarták vezetni. {GC 259.2}

Wesley János ezt mondta az ellene és társai ellen emelt vádakról: „Egyesek azt állítják, hogy ezeknek az embereknek a tanai hamisak, tévesek és vakbuzgók; hogy újak és mostanáig ismeretlenek voltak; hogy kvékerek, fanatikusok, pópisták. De ezt a fondorlatos állítást már a gyökerénél elvágtuk, részletesen kimutatva, hogy ennek a tannak minden ága a Szentírás világos tanítása, miként azt egyházunk magyarázza. Ezért nem lehet sem valótlan, sem téves, feltéve, hogy a Szentírás igaz.” „Mások viszont azt állítják: »tanai túl szigorúak; túl szűkre szabják a mennybe vezető utat«. És valójában ez az eredeti kifogás (minthogy egy ideig szinte csak ez volt az egyetlen), és titokban ez az, ami ezer más, különböző formában megjelenő kifogás mögött húzódik. De vajon jobban leszűkítjük a mennybe vezető utat, mint Urunk és az apostolok? Szigorúbbak-e tanításaink, mint a Bibliáé? Vizsgálj csak meg néhány világos igehelyet: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és minden erődből és teljes elmédből!« »Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.« »Akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljetelek.« {GC 259.3}

Ha tanításaink szigorúbbak, mint ez, akkor lehet minket hibáztatni, de a lelketek mélyén tudjátok, hogy ez nem így van. És ki lehet egyetlen jótával is kevésbé szigorú Isten Igéjének megrontása nélkül? Isten titkainak bármelyik sáfára hűségesebben nyilvánítható-e, ha szent megbízatásának bármely pontját megváltoztatja? Nem! Nem kibébihet semmit, nem tompíthat semmit, köteles minden embernek kijelenteni: »Nem sülyeszthetem a Szentírást a ti ízlésetekhez. Nektek kell hozzá felemelkednetek, vagy örökre elvesztek!« Ez az elv annak a másik népszerű sirámnak az alapja, hogy ezek az emberek szeretetlenek. Szeretetlenek? Mennyiben? Talán nem táplálják az éhezőket, vagy nem ruházzák fel a mezíteleneket? Nem, ez nem így van; ebben nincs hiány, hanem nagyon szeretetlenül ítélnék! Azt gondolják, senki sem üdvözülhet, csak azok, akik az ő útjukon járnak.” {GC 260.1}

Az a lelki hanyatlás, amely közvetlen Wesley kora előtt Angliában mutatkozott, nagymértékben az ellentmondásos tanítás következménye volt. Sokan azt állították, hogy Krisztus eltörölte az erkölcsi törvényt, ezért a keresztényeknek nem kötelező betartani; hogy a hívő megszabadult „a jó cselekedetek szolgátságából”. Mások, akik jóllehet elismerik a törvény örökérvényűségét, kijelentették, hogy szükségtelen a lelkészeknek a népet arra buzdítani, hogy engedelmeskedjék a törvénynek, mivel akiket Isten üdvösségre kiválasztott, azok „az isteni kegyelem ellenállhatatlan sugallatára gyakorolni fogják a kegyességet és az erényt”, míg azok, akiket örök kárhozatra ítélt, „nem tudnak Isten törvényének engedelmeskedni”. {GC 260.2}

Mások, akik szintén azt vallották, hogy „a választottak nem eshetnek ki a kegyelemből, és nem veszhetik el Isten kegyét”, arra a még megdöbbentőbb következtetésre jutottak, hogy „a gonosz cselekedetek, amelyeket elkövetnek, valójában nem bűnösök, és nem kell őket Isten törvénye áthágásának tekinteni; következésképpen a választottaknak nincs okuk arra, hogy megvallják bűneiket, sem pedig arra, hogy megtérés útján szakítsanak velük”. Ezért kijelentették, hogy még a legsúlyosabb bűn „sem bűn Isten szemében, amely különben az isteni törvény áthágásának minősül”, ha a választottak egyike követte el, „mert a választottak egyik lényeges és jellegzetes tulajdonsága, hogy semmi olyat nem tudnak csinálni, ami nem tetszik Istennek, vagy amit a törvény tilt”. {GC 261.1}

Lényegében ugyanezeket az ellenszenves dogmákat tanították a későbbi közkedvelt tanítók és teológusok is – azaz, hogy Istennek nincs változhatatlan törvénye, amely meghatározza az igazságot, hanem maga a társadalom határozza meg az erkölcsi normát, és ez a norma állandó változásnak van kitéve. Ezt az elgondolást ugyanaz a mesteri szellem sugallja, aki már a menny büntelen lakói között elkezdte munkáját, mert meg akarta dönteni az isteni törvény jogos korlátozásait. {GC 261.2}

Az a tanítás, hogy Isten minden embernek megváltoztathatatlan jellemet adott, sok embert arra indított, hogy megtagadja Isten törvényét. Wesley határozottan tiltakozott e következetlen tanítók tévedései ellen, és kimutatta, hogy ez a tanítás, amely ellentmondásokhoz vezet, ellentétben áll a Szentírással. „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” „Ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért” (Tit. 2:11; I. Tim. 2: 3–6). Isten korlátlanul adja Lelkét, hogy minden ember megtalálhassa az üdvösség útját. Tehát Krisztus, „az igazi világosság eljött volt már a világba, amely megvilágosít minden embert” (Jn. 1:9). Az az ember veszti el üdvösségét, a ki szántsándékkal elutasítja az élet ajándékát. {GC 261.3}

Wesley arra az állításra, hogy Krisztus halálakor a Tízparancsolat előírásai a ceremoniális törvénnyel együtt érvényüket veszítették, ezt válaszolta: „Krisztus nem törölte el a Tízparancsolatban lefektetett erkölcsi törvényt, amelyre a próféták is nagy súlyt helyeztek. Nem azért jött, hogy bármelyik pontját is hatálytalanítsa. Ez olyan törvény, amely sohasem változtatható meg: »megáll örökké, mint a felhőben levő bizonyosság«... A világ kezdete óta megvan, »nem kőtáblákra«, hanem az emberek szívébe lett írva, amikor a Teremtő kezéből kikerültek. És bár az egykor Isten ujjával írt betűket jórészt eltorzította a bűn, mégsem törölhetők ki teljesen, amíg némi fogalmunk is van arról, hogy mi a jó, és mi a rossz. Ez a törvény minden korban az egész emberiségre vonatkozik, mivel nem függvénye sem időnek, sem helynek, sem a változásnak kitett egyéb körülménynek, csak Isten természetének, az ember természetének, és az Isten és ember közti változhatatlan kapcsolatnak. {GC 262.1}

»Nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltsen«... Jézus itt kétségkívül azt mondja – következetesen mindahhoz, amit előtte és utána mondott –: azért jöttem, hogy megszilárdítsam a maga teljességében az emberi magyarázatokkal szemben; azért jöttem, hogy megvilágítsam azt, ami sötét, vagy homályos; azért jöttem, hogy feltárjam minden részének igazi és teljes horderejét, hogy megmutassam a benne levő összes parancsolat hosszúságát, szélességét és teljes nagyságát, minden ágának a magasságát és mélységét, felfoghatatlan tisztaságát és lelkiségét.” {GC 262.2}

Wesley a törvény és az evangélium tökéletes harmóniáját hirdette: „A törvény és az evangélium között tehát olyan szoros kapcsolat van, amilyen csak elképzelhető. A törvény egyrészt állandóan utat készít az evangéliumnak, és figyelmünket reá irányítja; másrészt az evangélium állandóan a törvény tökéletesebb betöltésére befolyásol bennünket. A törvény például azt kívánja, hogy szeressük Istent, szeressük felebarátainkat, legyünk szelídek, alázatosak és szentek. Mi pedig érezzük, hogy erre nem vagyunk képesek. Igen, »ez embereknek lehetetlen«, de ismerjük azt az isteni ígéretet, hogy Ő ad nekünk ilyen szeretetet, és alázatossá, szelíddé és szentté tesz minket. Ragadjuk meg az evangéliumot, ezt az örömezenetet, és hitünk szerint »a törvénynek igazsága beteljesül bennünk« a Jézus Krisztusba vetett hit által!... {GC 263.1}

Krisztus evangéliumának legtekintélyesebb ellenségei között vannak azok – mondta Wesley – akik nyíltan és kifejezetten magát a törvényt kárhoztatják, és a törvény ellen szólnak; akik arra biztatják az embereket, hogy szegjék meg a törvényt, hígítsák fel, lazítsák fel, bontsák meg parancsait, és ne csak egyet, a legkisebbet vagy a legnagyobbat, hanem az összes parancsolatot... E nagy csalást kísérő körülményekben az a legmeglepőbb, hogy azok, akik ennek áldozatul esnek, valóban azt hiszik, hogy Krisztust dicsőítik, ha megváltoztatják törvényét, és hogy Őt magasztalják fel, miközben megcsorbítják tanításait. Igen, úgy tisztelik, miként Júdás, amikor így szólt: Üdvöz légy, Mester, és megcsókolta Őt. Jézus jogosan válaszolhatná bármelyiküknek: Csókkal árulod-e el az embernek Fiát? Ez nem más, mint csókkal elárulni Őt: beszélni véréről, és elvenni koronáját; tüzet gyújtani a törvény valamely részével az evangélium előbbrevitelének ürügyén. Nem, valóban nem lehet senki sem mentes e vád alól, aki úgy prédikál a hitről, hogy megpróbálja közvetlenül vagy közvetve félretenni a törvény bármely részét; aki úgy prédikálja Krisztust, hogy semmibe veszi vagy valamiképpen gyengíti Isten legkisebb parancsolatát.” {GC 263.2}

Azoknak, akik azt hangoztatták, hogy „az evangélium prédikálása a törvény minden rendeltetését betölti”, Wesley így válaszolt: „Ezt teljes mértékben tagadjuk. Ez nem tölti be a törvény legfontosabb rendeltetését – nevezetesen az emberek bűntudatra ébresztését, és azoknak a fölébresztését, akik még mindig a pokol határán alszanak.” Pál apostol kijelenti, hogy „a bűn ismerete a törvény által vagy”, „és ameddig az ember nem ébred tudatára annak, hogy bűnös, nem érzi igazán, hogy szüksége van Krisztus engesztelő vérére... Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra – miként maga az Úr mondja –, hanem a betegeknek. Ezért orvost ajánlani az egészségeseknek, vagy legalábbis a magukat egészségesnek képzelőknek, nevetséges dolog. Először meg kell győzni őket arról, hogy betegek, máskülönben nem köszönik meg fáradozásaitokat. Éppen ilyen nevetséges dolog Krisztust ajánlani azoknak, akiknek a szíve ép, mert még sosem tört össze.” {GC 264.1}

Tehát miközben Wesley Isten kegyelmének evangéliumát prédikálta, Mesteréhez hasonlóan igyekezett „nagyra tenni a törvényt és dicsőségessé”. Híven végezte azt a munkát, amit Isten bízott reá, és dicső volt az az eredmény, amelyet megláthatott. Hosszú, több mint nyolcvan évig tartó életének végén, amelyből fél évszázadnál többet vándorlelkészként töltött, nyilvántartott követőinek száma meghaladta a félmilliót. De hogy mekkora volt az a tömeg, amely munkája nyomán a bűn rontásából és mélységéből magasztosabb és tisztább életre jutott, és mennyi volt azoknak a száma, akik tanítása által mélységesebb és gazdagabb tapasztalatokat szereztek, azt csak akkor fogjuk megtudni, amikor az egész üdvözült család Isten országában lesz. Wesley élete felbecsülhetetlenül értékes tanulságot kínál minden kereszténynek. Bárcsak tükröznék a ma gyülekezetei Krisztus e szolgájának hitét és alázatosságát, lankadatlan buzgalmát, önfeláldozását és odaadását! {GC 264.2}